

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

7. KVĚTNA 2006

Z obsahu:

Poděkování Pánu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. dubna 2006
- strana 2 -

Apoštol Božího Milosrdenství

P. Michal Sopočko
(1888 - 1975), zpovědník
sestry Faustyny
- strana 4 -

Homilie Benedikta XVI.
na Zelený čtvrtek
- strana 7 -

**Maria je naše
prostřednice a orodovnice**
8. května - Panny Marie,
Prostřednice všech milostí
- strana 8 -

Heinrich Lemke (1796-1882)

Jak jsem se stal horlivým
ctitelem Panny Marie
- strana 9 -

Matka Markéta

Teresio Bosco
- strana 10 -

Objevujeme rodinu
s matkou Markétou
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (55)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Matka Markéta, maminka Dona Boska

(viz strana 10)

Na začátku dnešní generální audiencie, která se koná v radostném ovzduší Velikonoc, chtěl bych spolu s vámi poděkovat Pánu, že poté, co mě právě před rokem povolal, abych sloužil Církvi jako nástupce apoštola Petra, nechybí mi jeho asistence a jeho nezbytná pomoc.

Po prvním roce pontifikátu

Jak rychle plyne čas! Uplynul již rok od té doby, kdy kardinálové způsobem pro mě zcela neočekávaným a překvapujícím se v konkláve shodli a vybrali mou osobu, aby se stala nástupcem oplakávaného a milovaného služebníka Božího, velkého papeže Jana Pavla II. Vzpomínám s pohnutím na první setkání, které jsem měl s věřícími, shromážděnými na tomto náměstí, z ústřední lodžie baziliky bezprostředně po svém zvolení. V mé mysli a v mém srdci zůstalo zapsáno toto setkání, po kterém následovala další a dala mi možnost zakusit, jak pravdivé je to, co jsem řekl při slavné koncelebraci na začátku této petrské služby: „Cítím a živě si uvědomuji, že nemohu sám nést to, co bych ve skutečnosti ani sám nést nemohl.“ A stále více cítím, že bych sám nemohl nést tento úkol, toto poslání. Ale cítím, že vy ho nesete se mnou. Tak jsem ve velkém společenství a spolu můžeme nést vpřed Pánovo poslání. Nezastupitelnou podporou je pro mne pomoc Boží a pomoc světců a posiluje mě vaše blízkost, drazí přátelé, kteří se staráte, aby mi nescházela vaše shovívavost a vaše láska. Opravdu ze srdce děkuji všem těm, kteří mi různým způsobem stojí po boku, nebo mě z dálky duchovně doprovázejí svou nákloností a svou modlitbou. Prosim všechny, aby mě nadále podporovali a prosili Boha, aby mi dopřál být laskavým a pevným papežem jeho Církve.

Základní kámen naší víry

Evangelista Jan vypráví, že právě po svém zmrtvýchvstání

povolal Ježíš Petra, aby se ujal péče o jeho stádo (srov. Jan 21,15.23). Kdo si mohl lidsky představit rozvoj, jaký zaznamenala v průběhu staletí ona malá skupina Pánových učedníků? Petr společně s apoštoly a pak jejich nástupci nejdříve v Jeruzalémě a pak až k posledním hranicím světa rozšiřovali odvážně poselství evangelia, za jehož základní a neodmyslitelné jádro bylo stanoveno velikonoční tajemství: umučení, smrt a zmrtvýchvstání Krista. Toto tajemství slaví Cír-

kev o Velikonocích a prodlužuje je jako radostnou ozvěnu do dalších dnů. Zpívá Aleluja o triumfu Krista nad zlem a nad smrtí. „Slavení Velikonoc podle kalendářního data“ – poznamenává papež Lev Veliký – „nám připomíná věčnou slavnost, která překračuje všechny lidský čas.“ „Současné Velikonoce“ – poznamenává dále – „jsou stínem budoucích Velikonoc. Proto je slavíme, abychom přešli od každoročního svátku k svátkům věčným.“

Celoroční a věčné Velikonoce

Radost těchto dnů se rozšiřuje na celý liturgický rok a obnovuje se zvláště v neděli, den zaslě-

cený připomínce zmrtvýchvstání Páně. V ní, která je jako „malé Velikonoce“ v každém týdnu, liturgické shromáždění spojené při mši svaté vyhláší v Krédu, že Ježíš vstal z mrtvých třetího dne, a připojujeme, že očekáváme „vzkříšení mrtvých a život budoucího věku“. Tím způsobem se dává najevo, že Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání představují střed naší víry a na tomto hlásání stojí a roste Církev. Výrazným způsobem připomíná svatý Augustin: „Nejdražší,

uvažujeme o zmrtvýchvstání Krista: neboť tak jako jeho umučení znamená náš starý život, tak jeho zmrtvýchvstání je svátostí nového života... Uvěřil jsi, byls pokřtěn: starý život je mrtev, zabít na kříži, pohřben ve křtu. Byl pohřben ten starý, ve kterém jsi žil: povstává nový. Žij dobře: žij tak, abys byl živ, abys neumřel, až budeš mrtev“ (Sermo Guelferb. 9,3).

Vyprávění evangelií, která hovoří o zjeveních Zmrtvýchvstalého, končí obyčejně výzvou, abychom překonali všechnu nejistotu a srovnali událost s Písmem, abychom hlásali, že Ježíš je mimo smrt, je věčně živý, je pra-

men nového života pro všechny ty, kdo věří. Tak se např. stane v případě Marie Magdalény (srov. Jan 20,11–108), že najde hrob otevřený a prázdný a hned se bojí, že Pánovo tělo bylo odneseno někam pryč. Proto ji Pán volá jménem a v tom okamžiku dojde k hluboké změně: skleslost a zmatek se změní v radost a nadšení. Spěšně se odebere k apoštolům a oznamuje: *Viděla jsem Pána* (Jan 20,18). Hle, kdo potká zmrtvýchvstalého Ježíše, je vnitřně proměněn; není možno „vidět“ Zmrtvýchvstalého, aniž bychom v něho „uvěřili“. Modleme se tedy, aby zavolal každého z nás jménem, a tak nás obrátil, otevřel nás pro „vidění“ víry. Vira se rodí z osobního setkání se zmrtvýchvstalým Kristem a stává se podnětem k odvaze a ke svobodě, která volá do světa: Ježíš vstal a žije navždy. To je poslání Pánových učedníků všech epoch a také této naší doby: *Jestliže jste byli s Kristem vzkříšeni* – povzbuzuje svatý Pavel – *usilujte o to, co pochází shůry. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi* (Kol 3,1–2). To neznamená, že se máme vyhýbat každodenním úkolům, nezajímat se o pozemské skutečnosti. Znamená to spíše oživovat každou lidskou aktivitu jako nadpřirozeným dechem, znamená to stát se radostnými hlasateli a svědky zmrtvýchvstalého Krista, živého a věčného (srov. Jan 20,25; Lk 24,33–34).

Drazí bratři a sestry, o Velikonocích svého jednorozeného Syna Bůh zjevuje plně sám sebe, svoji vítěznou sílu nad silami smrti, sílu trinitární lásky. Panna Maria, která byla vnitřně přidružená k umučení, smrti a zmrtvýchvstání Syna u paty kříže a stala se Matkou všech věřících, nechť nám pomáhá pochopit toto tajemství lásky, která proměňuje srdce a dá nám plně okusit velikonoční radost, abychom ji pak také my mohli hlásat lidem třetího tisíciletí.

Bollettino Vaticano 19. 4. 2006
Mezitaluky redakce Světla

Poděkování Pánu

EDITORIAL

Neděle Dobrého pastýře by se měla slavit také jako Den vychovatelů. Každý, komu je svěřena péče o druhé, je povolán, aby jim byl dobrým pastýřem, který dobře zná své, který je svědomitě důsledně vede a také chrání před vlky všeho druhu, připraven dát za ně i život. To je obtížný úkol zvláště dnes, kdy jsme škodně zvěři doslova otevřeli všechny brány a už se ani nepotřebují maskovat ovčím rouchem. Jsme totiž nuceni žít takřka přímo uprostřed nich. Tím více je třeba obrá-

tit svůj zrak k jedinému pravému Pastýři.

Boží Syn se nám stal podobný ve všem. Apoštol ihned uvádí výjimku: kromě hříchu. Tuto oprávněnou a zcela logickou výhradu můžeme ještě rozšířit a dodat: kromě jakékoliv nedokonalosti a slabosti. Ježíš je tedy božsky dokonalým vzorem člověka. Stal se tak velice podobný nám také z toho důvodu, abychom my se stávali podobní jemu.

Pokračování na str. 13

Pastýř a jeho stádo

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Bude jeden ovčinec a jeden pastýř.

Pro dnešní setkání s Pánem se musíš vrátit do Večeřadla a do těch posvátných chvil, kdy se Ježíš před svým utrpením loučí se svými přáteli. Ve svém posledním podobenství, které vytrysklo z jeho milujícího srdce, představuje sám sebe, a proto mluví otevřeně v první osobě. S vědomím bezprostřední blízkosti své smrti chce svým nejdražším zjevit to, co mu nejvíce leží na srdci: je to jeho nevyřčená láska a starostlivost o všechny ty, kvůli kterým přišel na tento svět a pro které se za chvíli vydá na smrt. Naslouchej mu s otevřeným srdcem a s vědomím, že jsi jedním z nich, že tedy jeho vyznání patří i tobě.

Tvůj Pán o sobě prohlašuje, že je *Dobrý pastýř*. Skutečnost je taková, že jeho vztah k *ovcím* daleko přesahuje všechny představy, které nás napadají, když vyslovíme slovo pastýř. Ježíš ti chce proto hned přiblížit ten neuvěřitelně intimní vztah, jaký panuje mezi ním a jeho Otcem, protože tímto vzorem se řídí i jeho vztah k tobě. Chápeš, co to znamená? Tvůj Pastýř tě chová ve svém srdci, protože tě zná důvěrněji, než ty znáš sám sebe. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, zná všechny tvé potřeby i sklony, tvé slabosti i neduhy, ví, co nezbytně potřebuješ pro své opravdové zdraví a štěstí. *Znáť* znamená pro tvého Pastýře totéž co *milovat*.

Uvědom si však, že stejná podmínka platí i pro tebe. Jsi *jeho ovcí* tou měrou, nako-lik i ty *znáš svého Pastýře*. Znáš ho doopravdy? Znáš dobře jeho tvář a jeho hlas? Znáš jeho nevtíravou, a přece neodbytnou lásku, jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě hledá na tvých bludných cestách? Jeho ustavičnou nenápadnou, ale důslednou péči, pokornou a laskavou vynalézavost, s jakou i tvoji nevděčnost a vzdorovitost umí obrátit ve tvůj prospěch? Znáš jeho něžnost a starostlivost, s jakou tě vodí na nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho vlídnou a něžnou, nevtíravou blízkost nejen u tebe, ale přímo v tobě? Znáš jeho Kříž a jeho rány, jeho tiché a pokorné Srdce plné milosrdenství a slitování? Jestliže se necítíš dobře u svého Pastýře, jestliže se ti po něm nestýská, je to jen proto, že ho málo znáš. On se před tebou neskrývá ani neodchází, jen se ti nevnučuje. Vydal se za tebe dříve, než jsi byl a než jsi ho poznal. Nemáš jiného pastýře tak dobrého. Co by ti ještě nedal, když dal za tebe svůj život?

Tvůj Pastýř však zná nejen tebe, ale i tvé nepřátele. Zná velmi dobře vlky, kteří žízní po tvé krvi. Zná jejich zlobu a jejich podlost, zná velmi dobře jejich taktiku, s jakou *trhají, rozdělují, rozhání stádo*, aby se zmocnili jednotlivých ovcí. Zná také všechny *najaté pastýře*, kteří nemyslí na ovce, ale na svůj prospěch, na svou slávu, na své pohodlné bezpečí, kteří mluví, ale ve skutečnosti pro tebe nehnu ani prstem, aby tě vytrhli z nebezpečí, naopak, zdaleka utečou nebo se dokonce spojí s vlky, protože jim *na tobě nezáleží*.

Čím lépe znáš pravého Pastýře, tím bezpečněji můžeš rozpoznat ty, kteří *pracují jen za mzdu*. Těm se zdaleka vyhýbej, protože přicházejí v *beránčím převleku*, ale neznají tě ani tě nemilují. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe neobětovovali ani nevytrpěli. Jen lákají falešnými slovy. Chtějí ti namluvit, že ti nikde nic nehrozí, že si můžeš hledat pastvu, kde se ti zlíbí, že jsi ovce dostatečně vyspělá a soběstačná a nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku. Že si v pastýřově omezujícím houfu nevychnutáš svou samostatnost a svobodu. Otevři dobře své oči a uvidíš, že je jich mnoho a jsou nablízku, potulují se i uprostřed stáda. Ale nemusíš se bát, pokud Ježíši dovolíš, aby tě vzal do své náruče. Nesmíš však zapomínat, že tě nemůže zachránit proti tvé vůli, a to nikoliv proto, že by tě nemiloval, ale jeho láska znamená také úctu k tvé osobní svobodě a důstojnosti, kterou tě obdařil Otec. Je to Pastýř, který si plně zaslouží tvou naprostou důvěru. *V nikom jiném není spásy*.

Uvědom si, že není pro tebe nic výhodnějšího a bezpečnějšího než přidržet se Ježíšova stáda. Je to stádo, které je u svého pastýře za všech okolností, za všech bouří a nepohody v opravdovém bezpečí. Je to stádo, které má velkou budoucnost. Nakonec nebude žádného jiného stáda než to, které si založil on sám. Ježíš se *proto narodil a proto přišel na svět*,⁽¹⁾ aby zachránil i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ony se mají těšit z jeho laskavého a milého hlasu, z jeho péče, z jeho volání, kterým oslovil i tebe. *V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni*. Jen jako ovce tohoto Pastýře *jsme nazváni Božími dětmi, a skutečně jimi jsme*. Proto jsme světu tak cizí a nepohodlní, že nepoznal Boha, že nechce znát jediného Dobrého pastýře, zůstává pro něho cizí, proto ho *odhodil*.

Pokloň se Dobrému pastýři a ze srdce mu děkuj za jeho velká slova naděje a záruku radostné a bezpečné budoucnosti. Poděkuj mu i za všechny ty, kteří jsou a kteří budou *jeho*.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení – 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hled'te, jak velkou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium – Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovcích mu nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádo, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

Poděkuj mu za bezpečnou jistotu, kterou ti zajišťuje skrze úřad *nejvyššího pastýře*, kterému svěřil péči a odpovědnost za své *jediné stádo*⁽²⁾, děkuj mu i za všechny v jedno spojené pastýře, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože věčně je jeho milosrdenství*.

Ty jsi můj Bůh, děkuji ti. Budu tě slavit, můj Bože!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 18,37; ⁽²⁾ srov. Jan 21,15-17;

⁽³⁾ resp. žalm 117

Apoštol Božího Milosrdenství

P. Michal Sopočko (1888 - 1975), zpovědník sestry Faustyny

P. Michal Sopočko poznal sestru Faustynu jako zpovědník ženských řádů ve Vilně, kde pobývala od roku 1933, a stal se jejím nejbližším spolupracovníkem při šíření pravdy o Božím Milosrdenství. Začátek této známosti popsal ve svém osobním deníku krátkým zápisem: „Poznala jsem sestru Faustynu v roce 1933 a ona mi hned řekla, že mě už dávno zná, že mám být jejím duchovním vůdcem a oznámit světu pravdu o Božím Milosrdenství.“ Sestra Faustyna napsala o tom setkání: „Přišel týden zpovědi a ke své veliké radosti jsem spatřila

Původní obraz

toho kněze, kterého jsem znala již dříve, než jsem přišla do Vilna. Poznala jsem ho ve vidění. Uslyšela jsem tehdy v duši slova: »To je můj věrný sluha, který ti dopomůže splnit moji vůli na zemi.«

Po prvních setkáních se sestrou Faustynou si stanovil P. Michal Sopočko dvě podmínky: „1. Je nezbytná konzultace u lékaře – psychiatra; 2. Budete zapisovat své myšlenky a vidění a popíšete podrobně svou dosažitelnou životní dráhu.“ Je z toho zřejmá velká moudrost duchov-

ního vůdce a velká zkušenost v pastorační práci. P. Sopočko se chtěl ujistit, že vidění a úkoly, o kterých hovoří sestra Faustyna, nejsou výplodem duševních poruch. Názor psychiatra, který potvrdil výslovně, že sestra je naprosto normální, byl důležitý nejen pro samotného duchovního vůdce, ale stal se závažným argumentem v procesu blahorečení a později kanonizace. Druhý požadavek usnadnil knězi styk s jeho svěřenkyňami a zajistil trvalou dokumentaci životní dráhy a duchovních zážitků této světkyně. Sestra Faustyna plnila jeho příkaz s nesmírnou pečlivostí, i když jí to působilo nemalé potíže, protože neměla potřebné vzdělání.

Celý takřka tříletý pobyt sestry Faustyny ve Vilně byl pro ni velice bohatý na duchovní zážitky a četná zjevení. Ve Vilně přijala od Pána Ježíše nejdůležitější modlitbu: „Korunku k Božímu Milosrdenství“ a byly zde formulovány základy řeholní společnosti. Blízkost duchovního vůdce a několikanásobné setkání s biskupem Romualdem Jałbrzykowskim umožnily průběžně konzultovat nová Ježíšova poselství.

2. ledna 1934 začal malíř Evžen Martin Kazimirowski (1873 - 1939) práci na zobrazení Božího Milosrdenství podle vidění, které měla sestra Faustyna před dvěma roky v Płocku. Pracoval ve shodě s příkazem: Namaluj obraz podle kresby, kterou vidíš, s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Ježíš několikrát pobízel sestru Faustynu a připomínal jí, aby splnila tento úkol, ale k realizaci ho dovedl teprve P. Sopočko, který dobře znal tohoto umělce, jelikož s ním bydlel v jednom domě (ulice Rossa 2). Z vlastních prostředků pokryl náklady a účastnil se všech setkání umělce se sestrou Faustynou a dokonce sám pózoval ma-

líř jako vzor postavy a šatu. Ruce na obraze jsou údajně věrné ruce tohoto kněze. Když byl obraz v roce 1934 dokončen, sestra Faustyna byla z něho smutná, že Ježíš na obraze není tak krásný, jak ho viděla ve svých viděních, a byla nutná uklidňující Ježíšova slova, že velikost tohoto obrazu není v kráse barev a štětců, ale v jeho milostech.

Namalování obrazu bylo teprve prvním krokem k uskutečnění Ježíšova poselství: – Toužím, aby tento obraz byl uctíván nejdříve ve vaší kapli a pak na celém světě. Církev však byla velice zdrženlivá při udělení souhlasu, aby byl na místech veřejné úcty uctíván obraz s novým náboženským obsahem. Hotový obraz zůstal nejdříve v bytě P. Sopočka. Po několika měsících byl pověšen v temné chodbě za klauzuru kláštera sester sv. Benedikta u chrámu sv. Michala.

První příležitostí k jeho veřejnému představení byly slavnosti spojené s Jubilejním rokem 1935. Ve Vilně se tyto slavnosti konaly v kapli Matky Boží v Ostré Bráně v pátek, sobotu a neděli velikonočního oktávu 26.-28. dubna 1935. Farář svatyně kanovník Stanislav Zawadski navrhl P. Michalu Sopočkovi, aby přednesl příležitostně kázání, a on přijal tuto nabídku s podmínkou, že ilustrací ke kázání o Božím

Ostrá Brána

P. Michal Sopočko

Milosrdenství bude obraz Evžena Kazimirowského. Tak den před triduem plánovaných jubilejních oslav byl obraz vystaven ve středním okně ochozu na levé straně Ostré Brány. Byl ozdoben zelenými věnci, které upletla sama Faustyna. Četní účastníci slavnosti a také náhodní příchozí měli možnost po tři dny se dívat na obraz a můžeme dnes říct, že to byla neoficiální inaugurace svátku Božího Milosrdenství, a to právě v první neděli po Velikonocích.

Po slavnostech se obraz vrátil do klauzury sester bernardinek. Téhož roku byl vystaven ještě jednou na jednom z oltářů při průvodu Božího Těla, ale teprve na jaře roku 1937 požádal P. Michal Sopočko formálně metropolitu ve Vilně arcibiskupa Romualda Jałbrzykowského, aby dovolil obraz natrvalo umístit v kostele sv. Michala. Již za dva dni dostal kladnou odpověď s tím, že obraz nemůže být umístěn na hlavním oltáři a že není zatím možno informovat věřící o zjeveních sestry Faustyny. Povolení bylo uděleno 3. dubna 1937 den před Bílou nedělí. Slavnostní posvěcení obrazu se konalo opět v první neděli po Velikonocích a anticipovalo tak oficiální zavedení svátku Božího Milosrdenství.

Ještě před touto slavností se objevila na veřejnosti fotografie tohoto obrazu s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ na obálce knižky P. Michala Sopočka „Boží Milosrdenství“ (Vilno 1936).

Pod titulem byl uveden podnadpis jako bližší vysvětlení: Teologicko-praktická studie. Je možno se domyslet, že sám P. Sopočko potřeboval teologickou úvahu o pravdě Božího Milosrdenství a chtěl připravit čtenáře a také církevní hierarchii na potřebu věnovat hlubší pozornost této nejúchvatnější Boží vlastnosti. V knížce není ani zmínka o sestře Faustyně a jejích soukromých zjeveních ani výklad obrazu umístěného na obálce. V praktických závěrech na konci knihy je však jasně formulován požadavek zavést zvláštní svátek a povolát skupinu lidí, kteří by se ujali úkolu šířit kult Božího Milosrdenství.

V době, kdy se knížka ve Vilně objevila, sestra Faustyna zde již nebyla. Podle vůle matky představené odjela 21. března 1936 a po krátkém pobytu ve dvou venkovských domech blízko Varšavy přijela 11. května do Krakova. Tam pak zůstala až do smrti 5. října 1938. Její odjezd neznamenal přerušeni styků s P. Michalem. Zachovaly se dopisy, které mezi sebou vyměnili, a P. Sopočko ji několikrát navštívil v krakovském klášteře nebo v nemocnici v Prądniku.

Když jí posílal svou knížku, napsal v průvodním dopise ze dne 10. srpna 1936 mezi jiným: „Boží vůle se splní v celém rozsahu a žádné moci na světě ani temným duchům se nepodaří zkřížit Boží plány. Je třeba jen zachovat trpělivost a přemýšlet horečný spěch. ... Napřed je třeba připravit základy... a zavedení svátku je jen otázkou času. Proto jsem vydal knížku – Boží Milosrdenství.“

V dopise ze dne 20. prosince 1936 napsala sestra Faustyna P. Sopočkovi tato slova: „... v té věci se již mnoho vykonalo, a když o tom uvažuji, naplňuje mě svatý úžas, že jste již uskutečnil tolik věcí, které se vzhledem k hromadícím se těžkostem zdály nemyslitelné. Doufám, že další záležitosti nepovede nikdo jiný než Vy.“

SV. FAUSTYNA O P. SOPOČKOVI:

„Ó můj Ježíši, Ty vidíš, jak velkou vděčnost chovám k P. Sopočkovi, který tak daleko posunul Tvoje dílo. Ta duše, tak pokorná, dokázala vydržet všechny bouře a nedala se znechutit protivenstvími, ale věrně odpovídala na Boží výzvy.“ (D 1586)

„...dnem i noci spočívá na něm můj zrak, dopouštím protivenství proto, abych rozmnožil jeho zásluhy. Neodměňuji za vynikající úspěchy, ale za trpělivost a námahu podstoupenou pro mne.“ (D 86)

„V jeho koruně bude tolik korun, kolik duší zachrání tímto dílem...“ (D 90)

„U nohou Pána Ježíše jsem viděla svého zpovědníka a za ním velký počet nejvyšších duchovních, jejichž šat jsem nikdy neviděla, jen ve viděních. Za nimi byly různé duchovní stavy. Viděla jsem také velké zástupy, které nebylo možno okem přehlédnout. Viděla jsem Hostii a z ní vycházel dva paprsky tak jako na obraze, které se spolu těsně spojily, ale nespojily se a přešly do rukou mého zpovědníka a později i do rukou těch duchovních, z jejich rukou na lidi a pak se vrátily do Hostie.“ (D 344)

Smrt sestry Faustyny byla pro P. Michala Sopočka další pobídkou k práci na šíření kultu Božího Milosrdenství. Psal články na toto téma a o potřebě zavést svátek Božího Milosrdenství a vydával obrázky s reprodukcí obrazu a s textem korunky k Božímu Milosrdenství. Věřící stále častěji přicházeli do kostela sv. Michala, aby se zde modlili. U obrazu se objevily první děkovné tabulky za obdržené milosti.

Výbuch druhé světové války vyvolal ještě větší horlivost P. Michala při šíření kultu Božího Milosrdenství. V podmínkách velkého ohrožení povolil arcibiskup Jałbrzykowski informovat věřící o viděních sestry Faustyny a o vzniku obrazu. P. Sopočko pronesl četná kázání, vedl kon-

spirativní setkání s Kruhem katolické inteligence a s Mariánskou sodalitou. Našel v sobě dostatek síly k vydání latinského traktátu *De Misericordia Dei deque eius Festo instituendo*, který vydal ve více než 500 exemplářích a rozeslal je všude tam, kam bylo možno jej vyvézt, a také do jiných zemí.

Kurýrem, který převezl tento traktát do Ameriky, byl vroucí ctitel Božího Milosrdenství litevský kněz Josef Jarzębowski (1897–1964). Byl hluboce přesvědčen, že jen díky zvláštní Boží ochraně bylo možno získat od NKWD v Kowně povolení k výjezdu do USA (přes Vladivostok a Japonsko) na základě propadlého amerického víza a slibu japonského tranzitního víza. Se zá-

zrakem hraničí skutečnost, že při celních kontrolách nemusel nikdy otevřít brašnu, ve které vezl latinský traktát o Božím Milosrdenství, obrázky a modlitby k Božímu Milosrdenství. Tyto materiály mu dodal osobně P. Sopočko a prosil, aby to všechno převezl do Ameriky a tam vydal tiskem. P. Jarzębowski tento slib skutečně splnil a rozeslal latinský spis americkým biskupům, seminaristům, ale nesetkal se s větším ohlaselem. Širší byla odezva u amerických Poláků, pro které vydal P. Jarzębowski vlastní brožuru a několik článků v katolickém tisku. Brzy vznikl v USA zvláštní výbor „Apoštolát Božího Milosrdenství“ a v roce 1943 sestra Fabia z Livonia (Michigan) namalovala v USA první obraz Božího Milosrdenství.

V Polsku se přihlásilo mnoho osob jako pomocníci při přípravě informačních materiálů psaných buďto ručně nebo na psacím stroji. Kult se šířil i mimo Vilno a nemalou roli přitom sehrály kolportované obrázky. Ve fotografické laboratoři M. Nowického bylo zhotoveno během 2. světové války na 150 000 obrázků. Jeden z nich nosím u sebe již 62 let a věřím, že díky němu a díky důvěře v Boží Milosrdenství jsem bezpečně prošel nejednou nebezpečnou životní situací. Mnoho osob nosilo na krku obrázek zašitý mezi filmové folie jako medailku.

Jednou z nejvíce zaangażovaných osob při konspirační vydavatelské činnosti P. Sopočky byla Hedvika Osińska, absolventka klasické filologie na univerzitě ve Vilně. Roku 1940 se vyzнала P. Sopočkovi, že by se chtěla zcela zasvětit službě nejmilosrdnějšího Spasitele a založit řeholní kongregaci. Byl to počátek realizace dalšího úkolu, který Pán Ježíš svěřil sestře Faustyně, a to ve shodě se závětí, kterou sestra vyslovila při posledním rozhovoru s P. Michalem. Nebylo třeba dlouho čekat a přihlásilo se šest kandidátek, které P. Sopočko připravil pro tento apoštolát.

Nová Ruda

V roce 1940 se Litva stala jednou ze sovětských republik. Vzrostlo ohrožení obyvatelstva, začalo zatýkání a deportace. P. Sopočko opustil na měsíc Vilno. Nepřestal však hlásat Boží Milosrdenství. V době německé okupace Vilna (od června 1941) zapojil se aktivně do pomoci Židům, což neušlo pozornosti Němců. V březnu 1942 jako zázrakem unikl zatčení. Gestapo ho hledalo v bytě, v semináři a v kostele, ale tam se podívali jen do sakristie a nevěšili si, že se modlí v jedné lavici v kostele. Když byl upozorněn na nebezpečí, využil pomoci sester voršilek a v přestrojení odejel z Vilna na voze naloženém senem a přes dva roky se ukrýval v Černém Boru. Ponořen do modlitby pokračoval ve vědecké práci. Začal psát další, svůj největší traktát: *Milosrdenství Boží v jeho dilech*. Čtyřdílné dílo vyšlo po válce v různých emigrantských nakladatelstvích v Paříži, Římě a v Londýně. Z Černého Boru posílal také dopisy a formační texty kandidátkám nové řeholní společnosti.

Když Vilno obsadili v červenci 1944 Rusové, mohl se P. Sopočko vrátit z úkrytu. 16. listopadu toho roku složily kandidátky nové řeholní společnosti do jeho rukou první privátní sliby. Působil také v kněžském semináři, ale již další rok komunisté seminář zrušili a profesorům i žákům přikázali odejít do Bělostoku. Brzy potkal stejný osud arcibiskupa Jałbrzykowského. S jeho souhlasem zůstal P. Michal ve Vilně a vedl duchovní službu a vzdělávání katechetů. Když mu hrozilo zatčení, musel i on s lítostí v roce 1947 opustit Vilno. S jednou vlnou výjezdů polských obyvatel ze zemí připojených k SSSR odejeli i sestry nové řehole.

Obraz Božího Milosrdenství zůstal ve Vilně, ale nemohl dlouho viset tam, kam ho pověsil P. Sopočko. Rok po jeho odjezdu vláda zavřela klášter sester bernardinek a připojený kos-

Vilno dnes

tel sv. Michala. Obraz se nyní nacházel v úkrytu a o jeho osudu jsou různé hypotézy. Určitou dobu se nacházel v kostele v Nové Rudě v péči místního faráře P. Josefa Grasewicze, který byl přítelem P. Sopočka. Ale v roce 1970 byl i tento kostel zrušen a přeměněn na skladiště. Obraz zůstal na místě, protože nebyl k dispozici dostatečně dlouhý žebřík, aby mohl být odnesen. Teprve na podzim 1986 pod pláštěm noci se podařilo vniknout přes střechnu dovnitř a obraz nahradit připravenou kopií.

Nakonec se obraz vrátil do Vilna do bývalého dominikánského kostela Sv. Ducha. Správce kostela byl P. Kaskiewicz, nynější biskup v Grodně. Obraz byl poškozen a potřeboval restaurovat. Tím byl pověřen pan Filipavičius, který plátno podložil a doplnil chybějící barvy. V roce 1987 byl obraz umístěn na vedlejším oltáři proti kazatelně. Tam se před ním modlil Jan Pavel II. při své návštěvě pobaltských republik v roce 1993.

V Bialostoku se P. Sopočko zapojil do didaktické a pedagogické práce v kněžském semináři, ale nepřestal v realizaci úkolů, které mu skrze sestru Faustynu svěřil Pán Ježíš. S radostí konstatoval, že kult Božího Milosrdenství se rozšířil po celém Polsku. V kapli kláštera Božího Milosrdenství v Krakově se objevil nový obraz Adolfa Hyły. Umělec později zhotovil 200 kopií tohoto obrazu, které se rozšířily do chrámů v Polsku i v zahrani-

čí. P. Sopočko tvrdil, že původní obraz Evžena Kazimirovského malovaný za přítomnosti sestry Faustyny lépe odpovídal postavě Ježíše, jak ho viděla ve viděních. Žádný z těchto obrazů však nebyl schválen polským episkopátem a dokonce došlo k rozhodnutí některé obrazy z chrámů opět odstranit, protože se údajně opíraly o nepotvrzená soukromá zjevení sestry Faustyny.

Biskup František Barda, který byl příznivě nakloněn schválení obrazů, navrhl P. Sopočkově, aby vyhlásil konkurz na nový obraz, který by lépe odpovídal teologickým a uměleckým požadavkům a mohl být vzorem pro vyjádření Božího Milosrdenství. Umělecká komise krakovského arcibiskupství vybrala obraz Ludomira Śledzinského. Umělec navázal na evangelium o zjevení Zmrtvýchvstalého Krista v jeruzalémském Večeřadle. Je to tedy také památka na ustanovení svátosti smíření. Komise obraz při-

Vilno

jala 5. října 1954 v den 16. výročí smrti sestry Faustyny.

V roce 1960 věnoval P. Sopočko obraz Ludomira Śledzinského pozdějšímu biskupovi Zbygniewu Kraszewskému. Více než 11 let se obraz nacházel v seminárním kostele ve Varšavě a pak v pokoji biskupa. Tam ho uviděl roku 1989 P. Zdislav Pałubicki TJ a požádal, aby obraz byl předán do některého kostela k úctě všech věřících. Teprve po čtyřech letech biskup vyhověl opakované prosbě a P. Pałubicki si přivezl obraz 24. června 1993 do jezuitského kostela v Kališi. 21. června 1998 prohlásil místní ordinář Stanisław Napierała kostel v Kališi za svatyni Srdece milosrdného Ježíše.

Několik týdnů po příjezdu do Bialostoku odejel P. Michal Sopočko na dalekou cestu do Mysliboře u Hořova Velkopolského. Tam jeho dvě svěřenkyně z Vilna Hedvika Osińska, která přijala jméno Faustina, a Izabela Naborowska s řeholním jménem Benigna začaly řeholní život v novém domě. Tehdejší apoštolský administrátor Edmund Nowicki je přijal do své diecéze a v roce 1955 získala tato řeholní společnost diecézní aprobaci a jméno Sdružení sester milosrdného Ježíše, tak jak to předpověděla sestra Faustyna.

P. Michal Sopočko měl až do smrti trvalé spojení s touto řeholní společností, která se rozvíjela velice dynamicky a působí dnes také v Bělorusku, Brazílii, Chorvatsku, Kanadě, v Litvě, Itálii a ve Svaté zemi. Mateřský dům je v Mysliboři a přilehlý farní kostel má oficiální titul svatyně Božího Milosrdenství.

Největší potíže však přetrvávaly, pokud jde o přijetí veřejné úcty a zavedení svátku Božího Milosrdenství. Přes písemné i osobní intervence narážela věc na odpor u primasa a biskupů.

Dne 6. března 1959 byla zveřejněna notifikace Kongregace Svatého officia, která šíření úcty podle sestry Kowalské zakázala.

Úvaze biskupů bylo ponecháno, zda dají odstranit již vystavené obrazy Božího Milosrdenství. Kardinálu Wyszyńskému bylo uloženo, aby P. Sopočkovi zakázal šířit dále úctu navrženou sestrou Faustynou. Současně s naponením měl mu kardinál uložit přiměřený trest. P. Sopočko byl tehdy povolán do Varšavy. Když se seznámil s obsahem dopisu, řekl s pokorou, že čeká na uložení trestu. Primas Wyszyński však odpověděl, že dostatečným trestem bylo již samotné vyslechnutí dopisu.

Takový výsledek dlouholetého úsilí by mohl zlomit i nejvytrvalejšího člověka. Ale P. Michal Sopočko viděl v těchto nepřijemnostech pozitivní aspekt celé záležitosti. Sestra Faustyna to všechno předpověděla a varovala ho, že svěšené poslání bude narážet na tvrdý odpor. „... i kdyby výrok Církve v té záležitosti vyzněl negativně, není možné se zastavit.“ Těžkosti a protivenství předpovězené sestrou Faustynou byly pro něho potvrzením faktu, že Boží záležitost musí nakonec zvítězit.

Konečného vítězství se už P. Michal Sopočko nedočkal. Zemřel v Bialostoku 15. února 1975 v den připomínky sv. Faustiny, patronky sestry Kowalské. Čtyři dny nato se konal jeho pohřeb, který vedl apoštolský administrátor biskup Henryk Gulbinowicz.

„Jestliže pšeničné zrno nezapadne do země a neumře, zůstane samo, ale jestliže odumře, přinese mnoho ovoce“ (Jan 12,24). Tato slova se naplnila jak u sestry Faustiny, tak u P. Michala Sopočka. Oba byli zrnem, které bylo uloženo do země, aby přineslo bohaté ovoce při uskutečňování Božích plánů, které jim byly svěřeny. Oba odešli k Pánu ještě dříve, než na zemi uviděli bohaté plody svého života, který beze zbytku obětovali Pánu. Dnes již vidíme výsledky tohoto působení.

*Z časopisu Nowe życie
přeložil -lš-*

Homilie Benedikta XVI. na Zelený čtvrtek

Zelený čtvrtek je den, kdy Pán svěřil Dvanácti kněžský úkol slavit v chlebu a víně svátost jeho Těla a Krve, dokud nepřijde. Na místo velikonočního beránka a všech obětí Starého zákona nastupuje dar jeho Těla a Krve, dar jeho samého. Tak se nový kult zakládá v prvé řadě na skutečnosti, že Bůh se daruje nám, a my, naplnění tímto darem, se stáváme jeho: tvor se vrací ke Stvořiteli. Tak se také kněžství stalo něčím novým: není to už otázka rodové příslušnosti, ale znamená to nacházet se v tajemství Ježíše Krista. Je to vždy on, kdo daruje a přitahuje vzhůru k sobě. Jen on může říct: *Toto je moje Tělo - toto je moje Krev*. Tajemství kněžství v Církvi spočívá na skutečnosti, že my, ubohé lidské bytosti, v síle této svátosti můžeme mluvit v jeho osobě: *in persona Christi*. Chce vykonávat *své* kněžství skrze nás. Toto dojemné tajemství, které se nás znovu dotýká v každém slavení svátosti, si zvláštním způsobem připomínáme na Zelený čtvrtek. Aby to, co je každodenní, nepromarnilo to, co je velké a tajemné, potřebujeme nějakou zvláštní připomínku, musíme se vrátit k oné hodině, ve které on vložil na nás své ruce a učinil nás účastníky tohoto tajemství.

Zamysleme se znovu nad znaky, které nám byly ve svátosti uděleny. Ústřední je prastaré vkládání rukou, kterým mě on přijal do svého vlastnictví a řekl mi: „Ty náležíš mně.“ Tím však také řekl: „Stojíš pod

ochranou mých rukou. Jsi pod ochranou mého srdce. Stráží tě dlaně mých rukou a stejně tak se nacházíš v hloubi mého srdce. Zůstaň v prostoru mých rukou a dej mi své ruce.“

Vzpomínáme si, že naše dlaně pak byly pomazány olejem na znamení Ducha Svatého a jeho síly. Proč právě ruce? Ruka je pro člověka nástrojem jeho konání, je symbolem jeho schopnosti vyrovnat se se světem, právě tím, že „ho vezme za ruku“. Pán na nás vložil ruce a nyní chce naše ruce, aby se ve světě staly jeho. Chce, aby už nebyly nástrojem, kterým si bereme věci a lidí, svět pro sebe, abychom si z něho učinili své vlastnictví, nýbrž aby ony předávaly jeho božský dotyk tím, že se dáváme do služeb jeho lásky. Chce, abychom se stali nástrojem služby, a tedy výrazem poslání celé osoby, která je jeho garantem a která ho přináší lidem. Jestliže ruce člověka představují symbolicky jeho schopnosti a obecně techniku jako moc nakládat se světem, pak se pomazané ruce musí stát znamením schopnosti darovat a tvořivosti k přetváření světa láskou, a k tomu bezesporu potřebujeme Ducha Svatého. Ve Starém zákoně je pomazání znamením povznesení ke službě: král, prorok, kněz vykonává a rozdává více, než co vychází z něho samého. V určitém smyslu je vyvlastněn sám ze sebe pro funkci služby, ve které se dává k dispozici většímu, než je sám. Jestliže se nám Ježíš dnes představuje v evangeliu jako Poma-

zaný Boží, Kristus, pak to znamená právě to, že jedná v poslání Otce a v jednotě s Duchem Svatým a že tím způsobem dává světu novou královskou důstojnost, nové kněžství, nový způsob jak být prorokem, který nehledá sám sebe, ale který žije pro Toho, podle jehož obrazu byl stvořen svět. Dejme své ruce dnes znovu jemu k dispozici a prosme ho, aby nás bral stále za ruku a vedl nás.

Ve svátostném gestu vkládání rukou biskupem to byl sám Pán, kdo na nás vkládal ruce. Toto svátostné znamení shrnuje celý podstatný průběh. Především jako první učedníci jsme potkali Pána a slyšeli jsme jeho slovo: *Následuj mě!* Snad jsme ho zpočátku následovali poněkud nejistým způsobem, otáčeli jsme se zpět a ptali jsme se, zda je to opravdu naše cesta. A v určitém bodě cesty jsme snad zakusili to, co Petr při zázračném rybolovu, zůstali jsme ohromeni jeho velikostí, velikostí úkolu a nedostatečností naší ubohé osoby, takže jsme se chtěli otočit zpět: *Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný!* (Lk 5,8). Ale on nás pak s velkou dobrotivostí vzal za ruku, přitáhl k sobě a řekl: *Neboj se. Já jsem s tebou. Neopustím tě a ty neopouštěj mne!* A více než jednou se každému z nás stala stejná věc jako Petrovi, že když kráčel po vodě vstříc Pánu, náhle si uvědomil, že ho voda neunes, a začal se topit. A jako Petr jsme volali: *Pane, zachraň mě!* (Mt 14,30). Když jsme viděli, jak všechny živly běsní, jak jsme mohli kráčet po hučících a zpěněných vlnách minulého století a minulého tisíciletí? Ale dívali jsme se k němu... a on nás vzal za ruku a dal nám novou „specifickou váhu“: lehkost, která vyplývá z víry a která táhne do výše. A pak nám dá ruku, která podpírá a vede. On nás podpírá. Upírejte stále znovu pohled k němu a vztahujeme k němu ruce. Dovolme mu, aby nás jeho

500 LET BAZILIKY SV. PETRA

18. dubna 2006 tomu bylo 500 let, co papež Julius II. položil základní kámen k bazilice sv. Petra v Římě. Benedikt XVI. poděkoval v tento výroční den všem svým předchůdcům, kteří se zasloužili o výstavbu tohoto jedinečného a největšího z katolických chrámů, k jehož výstavbě a výzdobě přispěli největší géniové. Poděkoval také personálu, který udržuje toto jedinečné mistrovské dílo umění a víry. Vyslovil přání, aby všichni věřící byli „živými kameny“ ve stavbě Církve, ve kterých se odráží živá bliženská láska jako světlo Kristovo.

Maria je naše prostřednice a orodovnice

8. května – Panny Marie, Prostřednice všech milostí

Svatý Bernard Sienský

ruka chytla, a tak neutoneme, ale budeme sloužit životu, který je silnější než smrt, a lásce, která je silnější než nenávisť. Víra v Ježíše, Syna živého Boha, je prostředek milosti, kvůli které stále znovu natahujeme ruku k Ježíši a skrze kterou on nás bere za ruce a vede nás. Jednou z mých oblíbených modliteb je prosba, kterou nám vkládá na rty liturgie při svatém přijímání: „...nedovol, abych byl odloučen od tebe.“ Žádejme, abychom se nikdy neocitli mimo společenství jeho Těla, samotného Krista, abychom se nikdy neocitli mimo eucharistické tajemství. Prosme, aby nikdy nepouštěl naši ruku...

Pán vložil na nás svou ruku. Význam toho gesta vyjádřil slovy: *Nenazývám vás služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán, ale nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od Otce* (Jan 15,15). Nenazývám vás služebníky, ale přáteli: v těchto slovech bychom mohli přímo vidět ustanovení kněžství. Pán nás činí svými přáteli: svěřuje nám všechno; svěřuje nám sama sebe, takže můžeme mluvit v jeho osobě: *in persona Christi capitis*. Jaká je to důvěra! On se skutečně svěřil do našich rukou. Podstatná znamení kněžského svěcení jsou všechna obsažena v těchto slovech: vkládání rukou; předání knihy – slova, které nám svěřuje; předání kalicha, s nímž nám předává své hluboké osobní tajemství. Součástí toho všeho je také moc rozhřešovat: dává nám také své vědomí pohledu na hříchy a na celou temnotu světa a dává nám do rukou klíč, kterým se otevírá brána k Otci. Nejsme již služebníci, ale přátelé. A v tom je hluboký smysl toho, co to znamená být knězem: stát se přítelem Ježíše Krista. O toto přátelství musíme usilovat znovu každý den. Přátelství znamená stejně smýšlet a stejně chtít. V tomto shodném smýšlení s Ježíšem se musíme cvičit, jak nám říká svatý Pavel v listu Filipánům (srov. 2,2–5).

Maria je vznešená hvězda vyšlá z Jakuba, její paprsek osvětluje celý vesmír, její zář vysoko svítí na nebi, ba až do podsvětí proniká, ozářuje i zemi a hřeje více duši než tělo, podporuje ctnosti a ničí neřesti. Ona je ta nejjasnější a nejskvělejší hvězda zářící ctnostmi a svítící příkladem, a po zásluze byla vyvýšena nad toto velké a rozsáhlé moře.

Každý, kdo víš, že ve vlnobití tohoto světa se spíše zmitáme uprostřed bouří a větrů, než kráčíme po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, nechceš-li, aby tě bouře pohltila. Oprou-li se do tebe vichry pokušení, naraziš-li na skaliska soužení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Jsi-li zmitán vlnami pýchy nebo ctižádosti nebo nactiutrhačství nebo žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Otrásá-li lod'kou tvé duše hněv, lakomství nebo svody těla, dívej se k Marii! Jsi-li poděšen velikostí svých hříchů, zmatený nečistým svědo-

mím, přestrašený hrůzou před soudem a už tě pohlcuje hlubina zármutku a propast zoufalství, mysl na Marii!

V nebezpečí, v úzkostech, v pochybnostech na Marii mysl, Marii vzývej! Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala, buď pamětliv příkladu, který dala svým životem. Následuješ-li ji, nezbloudíš, prosíš-li ji, neupadneš do zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, vede-li těm neunavíš se, je-li k tobě milostivá, dojdeš k cíli.

Hom. in Laudibus Virginis Mariae 2,17

A toto sjednocení v myšlení není jen věcí intelektuální, nýbrž je to také splnutí citů a chtění, a tedy také jednání. To znamená, že musíme znát Ježíše stále více osobně, tím, že mu nasloučáme a žijeme společně s ním, držíme se v jeho blízkosti. Naslouchat mu v *lectio divina*, tedy tím, že čteme Písmo svaté způsobem nikoliv akademickým, ale duchovním. Tak se naučíme setkávat se osobně s Ježíšem, který s námi rozmlouvá. Musíme uvažovat a rozjímat o jeho slovech a o jeho jednání před ním a s ním. Četba Písma svatého je modlitba, musí být modlitbou, musí nás nořit do modlitby a vést k modlitbě. Evangelisté nám říkají, že Pán opakovaně – po celé noci – se uchyloval na horu, aby se modlil o samotě. Tuto „horu“ potřebujeme ta-

ké my: je to vnitřní výšina, na kterou musíme vystupovat, hora modlitby. Jen tak se rozvíjí přátelství. Jen tak můžeme rozvíjet svou kněžskou službu, jen tak můžeme přinášet lidem Krista a jeho evangelium. Pouhý aktivismus může být přímo hrdinský. Ale aktivita pouze vnější, třeba až do úmoru, zůstává bez užítka a ztrácí působnost, jestliže se nerodí z hlubokého a vnitřního spojení s Kristem. Čas, který tomu věnujeme, je ta pravá pastorační aktivita, aktivita autenticky pastorační. Kněz musí být především mužem modlitby. Svět ve frenetické aktivitě často ztrácí orientaci. Jeho podnikání a jeho kapacity se stávají destruktivní, jestliže se zmenšuje síla modlitby, ze které pramení vody života schopné zavlažit vyprahlou půdu. Nenazývám

vás služebníky, ale přáteli. Jádrem kněžství je být Ježíšovým přítelem. Jen tak můžeme mluvit opravdu *in persona Christi*, když naše vnitřní vzdálenost od Krista neohrožuje platnost svátosti. Být Ježíšovým přítelem, být knězem znamená být mužem modlitby. Tak ho poznáváme a vycházíme z nevědomosti obyčejných služebníků. Tak se učíme žít, trpět a jednat s ním a pro něho. Přátelství s Ježíšem je vždy také jiným pojmenováním přátelství s těmi, kteří jsou jeho. Ježíšovými přáteli můžeme být jen ve spojení s celým Kristem, s hlavou i tělem, bujným vinným keřem Církve, který oživuje její Pán. Jen v ní je Písmo a díky Pánu slovo živé a aktuální. Bez živého podmětu Církve, která objímá věky, se Bible rozpadá na spisy často heterogenní a stává se tak knihou minulosti. Ona je výmluvná a přítomná jen tam, kde je „Přítomnost“, tedy kde Kristus zůstává trvale současný v nás: v těle jeho Církve.

Být knězem znamená stát se přítelem Ježíše Krista, a to stále více a celým svým životem. Svět potřebuje Boha, a to nikoliv jakéhokoliv boha, ale Boha Ježíše Krista, Boha, který se stal Tělem a Krví, který nás miloval až k smrti za nás, vstal z mrtvých a vytvořil sám v sobě prostor pro člověka. Tento Bůh musí žít v nás a my v něm. A to je naše kněžské povolání: jen tak může naše kněžské konání přinášet plody. Chtěl bych zakončit tuto homilii slovy Anrea Satora, onoho kněze římské diecéze, který byl zavražděn v Trebisondě, když se modlil: „Jsem zde, abych přebýval uprostřed tohoto lidu a dovolil Ježíši, aby to udělal, a dávám mu k dispozici své tělo... Stáváme se schopní dojít spásy jen tehdy, když obětujeme své vlastní tělo až do konce tak, jak to udělal Ježíš.“ Ježíš přijal naše tělo. Dejme mu své tělo, a on pak může přijít na svět a přetvořit ho. Amen.

Bollettino Vaticano 13. 4. 2006

Heinrich Lemke (1796–1882)

Jak jsem se stal horlivým ctitelem Panny Marie

Heinrich Lemke byl 48 let misionářem v Severní Americe. Krátce před smrtí napsal na nálehání svých přátel svůj vlastní životopis. Je to fascinující zpráva z pionýrských časů Ameriky a děkovná píseň dobrotivému Bohu za jeho prozřetelnost, která provedla svého služebníka všemi nástrahami a proměnami života ke konečnému cíli.

Heinrich Lemke se narodil v roce 1796 v Pomoránsku v nábožensky lhostejné rodině a věnoval se studiu evangelické teologie. Stal se pastorem, ale po několika letech přestoupil ke katolické církvi. Ovlivněn v Bavorsku Michaellem Sailerem a jeho druhý stal se katolickým knězem. Byl nejdříve zámečným kaplanem v Neuburgu u Heidelbergu. Tam potkal jednou básníka Klementa Brentana. Při tomto setkání byla řeč o velkém nedostatku kněží v Americe. Básník se obrátil na kněze těmito slovy: „Hele, vážný, to by bylo něco pro našince: mladý, silný muž, nadaný tělesně i duševně si tady lebedí jako luxusní kněz a tloustne, zatímco stovky chudých katolíků volají po duchovní strávě.“ Slovo „luxusní kněz“ se P. Lemkeho tak dotklo, že okamžitě rezignoval na své postavení a odejel do Severní Ameriky jako misionář.

Přes všelijaká protivenství a tvrdé okolnosti mohl Lemke vykonat v Novém světě mnoho dobrého. Mezi jiným se mu podařilo získat pro Ameriku benediktinské opatství Metten. Po velkých počátečních těžkostech založili benediktini v Americe první klášter svatého Vincence a odtud se pak rozšířili do celé Ameriky. Sám Lemke vstoupil do tohoto kláštera, ale necítil se jako mnich dobře. Více mu leželo na srdci být nezávislým misionářem a získávat duše pro Krista. V jeho autobiografii čteme:

* * *

Chtěl bych vyprávět o dvou okolnostech: jak byla zachráně-

na vážně ohrožená duše a jak jsem se stal horlivým ctitelem Panny Marie.

To druhé se seběhlo takto: Seděl jsem večer klidně před svou chýší, když se ke mně přičítal jeden mladý muž. Byl na cestě již od včerejška a sdělil mi, že jeho otec umírá a celá rodina je nemocná. Byl již v Leavenwothu, ale jediný kněz, kterého biskup měl, P. Haiman, leží nemocen a biskup ho odkázal na mne. „Jak je k vám daleko?“ otázal jsem se. „Asi 12 mil.“ „Tak pojď dovnitř, trochu se osvěž a nakrm svou utrámenou herku a já se mezitím připravím. Ale nebylo co připravovat. Můj mezek se šel projít do prerie a nebyl nijak ochoten dát se chytit. Tak jsme se vydali na cestu a jeli jsme na koni střídavě jednou on, jednou já. Nakonec tomu bylo tak, že jsme ubohou herku, která měla za sebou 60 mil, málem museli vzít sami na ramena. Přišli jsme na místo dlouho po půlnoci. Na nových sídlištích jsem již viděl mnoho bídy, ale to, s čím jsem se setkal tady, překračovalo všechny moje dosavadní zkušenosti. V chudícké chýši ležela otcova mrtvola. Zemřel již předchozí den. Na lůžku ležela matka a třásla se od horečky. Na jiném slamníku ležela dvě polovzrostlá děvčata. A mezi nimi se jako beze smyslu potácela babička s malým dítětem v náruči. „Pro Boha svatého, nejsou tu nikde sousedé, kteří by vám pomohli?“ „Naši sousedé jsou protestanti,“ řekl můj průvodce, „kteří o nás nechťejí nic vědět a kteří se sem hrozí vstoupit kvůli nemoci.“ „Nuže,“ řekl jsem, „seber se a řekni jim, že je zde kněz a poroučí jim Božím jménem, aby ihned přišli.“ Pak jsem udělal, co jsem v takovém případě musel udělat: pokřtil jsem dítě a dal jsem umírajícím poslední pomazání. Pak jsem se zabalil do deky a lehl jsme si v prerii do trávy. Během dopoledne přišli skutečně dva Irové. Slí-

bili, že zhotoví rakev a že se postarají o nemocné.

Tak jsem se vydal pěšky na zpáteční cestu. Viděl jsem odtamtud výšinu Missouri s obrovskými stromy, podle které jsem se orientoval. Ale když jsem podle svého odhadu urazil asi polovinu cesty, ztratil jsem orientační bod z dohledu. Začala totiž strašná bouře, zatmělo se a začalo lít, jak jsem to v životě nezažil. V nížinách zvlhčené prerie se začala tvořit jezera a já jsem tu stál obklopen tmou a vodou a nevěděl jsem, kterým směrem se mám dát. Protože uprostřed prerie jste jako na lodi uprostřed oceánu, když nemáte po ruce kompas. Byl jsem v povážlivé situaci. Ve dne bylo strašně horko, bylo to počátkem září, hodně jsem se zpotil, jen velice málo jsem jedl a těžko bych přežil nastávající noc v takovém stavu. Klekl jsem do rozmočené trávy a volal jsem k Pomocnici křesťanů. Přitom mi bylo těžko u srdce, protože jsem zatím pro mariánskou úctu udělal věru pramálo, ano, žil jsem jako poloviční protestant. Nyní jsem ji však vzýval ve vroucí modlitbě, že zde musím nepřipraven bídě zahynout. Ano, vzýval jsem ji, aby se projevila jako mocná Pomocnice křesťanů. A ona se jako taková skutečně projevila.

Když jsem povstal od této modlitby, spatřil jsem přímo před sebou, kde dosud panovala hustá tma, jasné světlo. Vydal jsem se za ním a došel jsem k chatrči, jaké stavěli první osadníci uprostřed prerie. Když jsem odhrnul koberec nebo tu věc, která nahrazovala dveře, spatřil jsem ženu, jak pilně šije u okna pod světlem, které stálo na okně. Byla ke mně otočená zády. Když jsem ji oslovil, dala se do hlasitého pláče. Ale z postýlky v koutě se ozval dětský hlas: „Maminko, to je přece P. Jindřich!“ To dítě bylo totiž s maminkou na mši v Doniphanu a já jsem se nacházel jen několik mil od toho místa.

Heinrich Lemke

„Milá paní, vysvětlete mi, jak se dostalo najednou to světlo do vašeho okna.“ „Dala jsem dítě časné spát, a když usnulo, zalezla jsem do postele. Necítila jsem se dobře při tom strašném počasí. V noci začalo být dítě neklidné a dalo se do pláče. Když jsem se ptala, co mu je, řeklo, že u postele stojí nějaká bílá paní. Polekala jsem se, a když jsem dítě uklidnila, sedla jsem si a začala jsem zašívát oděv nepřítomného manžela.“

Ó milá Matko Boží, pomyslel jsem si, tys mě vyslyšela. Zapůsobila jsi na duši nevinného dítěte, takže se maminka musela probudit a postavit na okno světlo právě tím směrem, kde jsem tě ve smrtelné úzkosti volal. Náhoda, řeknete si. Pro mě za mě, říkejte si co chcete, já si nedám vzít svou víru, že zde Matka Boží udělala zázrak, a proto ji chci milovat až do posledního dechu. Tyto dvě události a okolnost, že mým přičiněním byl otevřen klášter benediktinů v Kansasu, stály již samy za to, že jsem kdysi do Kansasu odešel...

* * *

Heinrich Lemke zemřel 29. listopadu 1882 v Carrolltownu. Jeho vlastní životopis se měl objevit již roce 1902, ale nedostal se do tisku. Pak upadl rukopis do zapomenutí. Přišla druhá světová válka se svým bombardováním. 10. března 1943 byl zasažen klášter v Mnichově a začal hořet. V troskách kláštera našli archiv a dopravili ho do bezpečí. Tak se dostal Lemkův rukopis opět na Boží světlo a vyšel poprvé v roce 1971.

*Pater Pavel H. Schmidt
Z Maria heute 11/2005
přeložil-lš*

Matka Markéta

R. 1799, Capriglio, Piemont. Jedenáctileté děvče zpracovává kukuričné klasy, když náhle do statku vtrhnou na koních ruští vojáci. Ve válce s Napoleonem plení Rusové piemontský venkov. Koně se lačně vrhli na kukuřici,

Markétin rodný dům v Capriglio

kteřá září na slunci. Děvče nejdříve křičí a mává rukama, pak se obrátí na vojáky, kteří se smějí jejímu hněvu. Nakonec děvče popadne vidle a začne koně bodat do stehů. Ti se dají na zbesilý útěk i se svými pány.

Tato dívka se narodila v Capriglio v roce 1788 a jmenuje se Markéta Occhionová.

Napoleon mezitím prohlásil Piemont za francouzské území a piemontští mladí muži musí nastoupit do jeho armády. V roce 1812, když bylo Markétě již 24, viděla jich mnoho odcházet. Vytvořili největší armádu všech dob. Bylo totiž třeba dobýt Rusko. V kruté zimě u Moskvy byl však Napoleon poražen. Z jeho 600 tisíc mužů čítající armády 370 tisíc zemřelo. 25 tisíc z nich byli Italové.

Zdrženlivá dívka

Z oken svého domu vidí Markéta hluboké údolí, kterým protéká potok. Domky v Becchi byly jako rozsáhlý statek Biglionů. Neuměla si představit, že jednou projde tímto údolím jako nevěsta a bude žít v Becchi jako matka dvou dětí.

Na humně u domu prožívá Markétka své dětství šťastně navzdory smutným časům, které

přiváděly do údolí vojáky a zbojníky. Do školy vůbec nepůjde. Děti zde na venkově nikdo nevyučuje čtení ani psaní.

Krajem se vine z jedné strany na druhou hlavní silnice. Pro čtrnáctiletá děvčata bylo největším potěšením, když mohla ve sváteční dny po ní běhat, smát se a hrát si, to byla pro ně ta největší zábava. Muselo jich být hodně, a tak chodily navštěvovat a zvat své kamarádky. Také Markétu volají hlasitě: „Pojď také s námi!“

Byla to opravdová ztráta času, na kterou Markéta odpovídala: „Já už jsem si dnes procházku udělala. Byla jsem na mši.“

V létě, když byla pouť, konalo se procesí a byl také bál. Hudba zněla od pahorku k pahorku a pro mládež to bylo neodolatelné pozvání.

Farář Don Maggiora byl na tanec přísný. Markéta, i když ji několikrát zvali, vždy zdvořile odmítla.

V 18 letech byla Markéta kvetoucí dívkou. Nechybělo obdivovatelů, kteří hledali nějaký důvod, aby ji mohli doprovodit. Jednou z příležitostí je dlouhá procházka každou neděli na mši svatou. Je zde jedna stařenka, která vždy hledá někoho, kdo by ji doprovodil. Ctitelé se pokoušejí k nim připojit, ale stařenka jim ukáže hůlku a musí jít pryč.

Capriglio, farní kostel

„Rodina chudší, než je naše“

Počátkem roku 1811 postihne pachtýře Boska velké neštěstí. Během několika dnů mu zemře manželka a dcera Terezie na obávanou a nevyléčitelnou horečku rodiček. František zůstane ve svých 27 letech vdovcem. Má dítě, Antonína, kterému jsou tři roky.

Rodina Occhionů už nějakou dobu zná Františka Boska, protože často přichází do Capriglia, aby pomohl sestře Magdaléně.

Když skončily dny smutku, František se rozhodne, že zajde do Capriglia, aby požádal Melchiora o ruku jeho dcery. Otec promluví nejdříve s manželkou Dominikou. Pak zavolá Františka Markétu:

„Jestli souhlasiš, my souhlasíme. Půjdeš a budeš žít v rodině, která je chudší než naše. Budeš si muset vzít na starost dítě a staneš se v jednom dni manželkou i matkou.“

Markéta přijímá.

Svatba se slaví v Capriglio 6. června 1812.

Markéta, které je 24, jde bydlet do Becchi do domu pachtýře Františka. Začíná tak pro ni nový život.

František chová jeden sen: stát se malým vlastníkem s vlastní půdou a vlastním domkem. K tomu získal několik polí, malý pruh vinice a domek, který pře-

Domek v Becchi

stavuje na stáj pro voly a krávu, kterou již vlastní.

17. dubna 1813 se narodil syn Josef, první syn Markéty a Františka.

16. srpna 1815 se narodí druhý syn, Jan, který se stane Donem Boskem.

Ještě dva roky venkovského poklidu, pak...

Černá díra v roce 1817

Ve svých Pamětech píše Don Bosco: „Neměl jsem ještě dva roky, když milosrdný Bůh nás ranił velkým neštěstím. Můj otec byl v plné síle, v květu let a staral se dát nám dobré křesťanské vychování. Jednoho dne, když se vracel z práce celý rozechřátý a upocený, neuváženě zašel do chladného podzemního sklepa. Přepadla ho silná horečka, příznak těžkého zápalu plic. Během několika dnů nemoci podlehl. V posledních hodinách přijal svaté svátosti a doporučil mé matce, aby měla důvěru v Boha. Zemřel ve věku 34 let. Bylo to 2. května 1817.“

Když vyprávěl tento příběh svým chlapcům, Don Bosco říkával: „Maminka mi řekla: »Jeníčku, už nebudeš mít tatínka.« To jsou první slova, která si pamatuji.“

Od května do listopadu se Markétě dařilo dovést včas pachtýřskou sezónu a zachránit tu hlavní úrodu. Od 11. listopadu skončil pacht mezi pány Biglionem a rodinou Bosco.

Strýc Michal udělal v těch měsících, co mohl, aby proměnil

stáj na obytný příbytek. 11. listopadu se matka Markéta, tři děti a babička do domku přestěhovaly. Přes všechnu strýčkovu snahu byl tento domek nejchudší z celého okolí.

Byla to velice tvrdá doba pro matku Markétu. Tak chátrat by mělo být pro ženu ve věku 29 let k zoufání. Markéta však měla velkou důvěru v Boha a velkou lásku ke svým dětem. Neztrácela mnoho času tím, že by litovala sama sebe. Vyhrnula si rukávy a dala se do práce.

Od těžké práce zhrubnou ruce. Ale tyto mozolnaté ruce uměly s láskou pohladit své děti. Protože Markéta je silnou ženou, dělnicí, ale především zůstává matkou svých dětí.

Láska sladká a pevná

To první, co zakusili Jan, Josef a Antonín, byla matčina láska, sladká a pevná. Matka Markéta našla v sobě samé instinkt rovnováhy, který dokáže spojit a střídat teplou pevnost a rozjasňující radost. Je to ta nejsladší matka, ale energická a silná. Děti vědí, že když řekne ne, tak platí ne. A nejsou zde žádné vrtochy a pokusy změnit to, co je rozhodnuto.

Don Bosco vzpomíná na dvě příhody, které živě ilustrují sladký a současně pevný charakter lásky jeho matky.

V koutě kuchyně stála råkosa. Maminka ji nikdy nepoužila, ale nikdy ji neodstranila z tohoto koutu.

Jednoho dne ji Jeník zlobil. Markéta ukázala do kouta a řekla:

„Jeníku, jdi a přines mi råkosu!“

Dítě se stáhlo ke dveřím.

„Co chcete udělat?“

„Přines ji a uvidíš“

Tón byl rozhodný. Jan šel a podával jí råkosu z dálky.

„Chcete ji použít na moje záda?“

„A proč ne, když mě tak zlobíš?“

„Maminko, já už to neudělám!“

VYSTOUPENÍ Z CÍRKVE

V zemích, kde je členství v církvi spojeno s daňovou povinností v její prospěch, dochází ve snaze vyhnout se placení k „formálním“ vystoupením z církve. Vatikán vydal nótu schválenou papežem a rozeslanou všem biskupským konferencím, ve které se k těmto problematickým výstupům zaujímá přísnější stanovisko. Nóta se odvolává na Kodex církevního práva kánon 1086 a 1117.

Pro platné vystoupení z církve jsou stanoveny tyto podmínky: 1. vnitřní rozhodnutí opustit katolickou církev; 2. oznámení tohoto rozhodnutí; 3. přímé přijetí tohoto rozhodnutí příslušnou církevní autoritou.

Takový formální akt vystoupení z církve nemá jen právně-administrativní charakter, tedy jen s dopadem v civilní oblasti. Je třeba ho pokládat za skutečné odloučení od ustavujících prvků církve, a tedy posuzovat stejně jako akt apostasie, hereze nebo schizmatu. Vystoupení z církve pouze na „přihlašovací úrovni“ před státními úřady je tedy třeba chápat jako skutečný odpad od církve se všemi důsledky.

70 NOVOKŘTĚNCŮ

V hlavním městě Mongolska Ulánbátaru bylo o veličnoční noci pokřtěno 70 mladých katechumenů. Počet katolíků v Mongolsku tak stoupl na 400. Podle apoštolského prefekta nachází v této zemi katolicismus stále více přijetí. Původním náboženstvím zde byl tengrismus, což je jedna z forem šamanismu. Prvky tohoto náboženství se hojně vyskytují hlavně na venkově. Převládající náboženstvím je lamaismus, tibetská forma buddhismu.

ÚTOKY NA KŘESŤANY V EGYPTĚ

Křesťany, kteří byli na Velký pátek na cestě do chrámu, připadli tři ozbrojení muži a noži patnáct z nich zranili, jednoho smrtelně. Pohřbu oběti se účastnilo 3000 křesťanů, kteří si stěžovali na netečnost policie a provolávali hesla proti muslimské vládě. Došlo přitom k potyčkám mezi muslimy a křesťany. Policie zasáhla slzným plynem a zatkla 15 osob. Mezi 74 miliony obyvatel je 9 milionů křesťanů, z toho 1 milion patří ke koptické pravoslavné církvi.

V tu chvíli se maminka usmála. Napětí rázem povolilo. Usmála se a dítě se usmálo také. A do domku se opět vrátil klid a jas.

Jednoho dne, kdy slunko doslova páliło, vrátili se Jan a Josef z vinice se strašnou žízni. Markéta jde ke studni, vytáhne vědro studené vody a měděnou naběračkou dá napít nejdříve Josefovi. Jeník je uražen, že nedostal přednost. Když maminka podává vodu také jemu, naznačí, že už nechce.

Maminka neřekne: „Ty můj malý chudáčku, nechala jsem tě nakonec, a ty děláš vrtochy.“ Neřekne nic. Odnese naběračku do kuchyně a zavře dveře. Za chvíli vstoupí Jeník dovnitř:

„Maminko...“

„Co je?“

„Dáte mi také napít?“

„Myslela jsem, že už nemá žízeň.“

„Promiňte, maminko.“

„No dobře“ – podá mu také naběračku osvěžující vody.

Bůh jeho matky

„Bůh tě vidí,“ to jsou nejčastější slova matky Markéty. Její děti jdou skotačit na trávník a zatímco odcházejí, řekne jim: „Pamatujte si, že Bůh vás vidí!“

Není to Bůh – četník, kterého vkládá do mysli svých dětí. Když je krásná noc a nebe je plné hvězd, když vyjdou na práh na čerstvý vzduch, maminka řekne: „To Bůh stvořil tento svět a nasadil nahoře tolik hvězd.“ Když jsou louky plné květů, pronese: „Ty

krásné věci stvořil Bůh pro nás.“ Při seti, po sklizni, kdy se vracejí po celodenní námaze, řekne: „Poděkujeme Pánu. Má nás tak rád. Dal nám chlébездеjší.“

Vedle maminky, bratrů, sousedů se Jan učí vidět jinou osobu. Velkou osobu, neviditelnou, ale všude přítomnou. V nebi, na polích, v tváři chudáků a ve svědomí, které říká: „To jsi udělal dobře, to bylo špatné.“ Je to osoba, ve kterou má maminka neomezenou důvěru. Jan Bosco má od prvních let představu filtrovanou skrze přírodu: Bůh nebe, Bůh hvězd, Bůh slunce, Bůh sněhu, Bůh stromů. To jsou první charakteristiky Boží u jeho matky, se kterou je možno mluvit o rostlinách, o seně, upřít oči na nebe. Donu Boskovi stačí pozvednout oči, podívat se kolem sebe, a již rozmlouvá s Bohem.

Ale rodina se modlí také spolu. „Od malička mě sama učila modlitbám. Poklekali jsme spolu s bratry ráno i večer a všichni jsme se společně modlili.“

V té době se přistupovalo ke svatému přijímání pozdě, až ve 12–14 letech. Mnohem dříve se chodilo ke zpovědi. Don Bosco vzpomíná: „Maminka mě sama připravovala k první svatě zpovědi. Doprovodila mě do kostela a sama se vyzpovídala, doporučila mi zpovědníka, pak mi pomáhala s důvěrníkem. Stále mě takto provázela, až usoudila, že jsem schopný se sám dobře vyzpovídat.“

Jedna z prvních pobožností, které se Jan účastní, je modlitba růžence. V té době to byla večerní modlitba všech katolíků. Když se modlíme růženec, padesátkrát voláme k Panně Marii o pomoc „nyní i v hodinu smrti naší“. Když opakují polohlasem Zdravas Maria a spánek se klade na víčka těch nejmenších, myšlenka těchto křesťanů se vrací k rodině, na pole, k přítomnosti i k budoucnosti. Don Bosco tak začíná rozmlouvat s Pannou Marií a ví, že se na něho dívá a že mu naslouchá.

(Pokračování)

Objevujme rodinu s matkou Markétou

V roce 2006 chce naše salesiánská rodina věnovat pozornost především rodině jako místu růstu lidského i křesťanského. Abychom to mohli udělat, upřeme svou pozornost k postavě matky, která i přes časový odstup je vysoce aktuálním výchovným vzorem praxe i spirituality pro naše rodiny: je to maminka Markéta, matka Dona Boska.

V heslu pro salesiánskou rodinu jsem chtěl zdůraznit, že rodina je především primárním místem pro humanizaci člověka. Rodinu nemůže nic nahradit, ani společnost ani stát. Kde tomu tak bylo nebo kde tomu tak je, výsledky vykazují jen ztrátu významu lidské existence a zúžení smyslu života a dávají zakoušet, jak trpký je plod neuspokojení, deziluze a ztráta radosti. Rodina je školou, ve které se člověk učí abecedě lásky, obohacuje se o matematiku věrnosti, učí se gramatice života bez vypočítavosti, bez protiúctů, jen pro krásu vědomí, že jsme chtění, milováni, vytoužení a přijímáni.

Dnes více než kdy jindy mnoho sil ekonomických, politických a ideologických bojuje za narušení rodinného prostředí. Mají zájem na tom, aby člověk byl destabilizován a redukován na jejich snadné vlastnictví. Když se jednou instituce rodiny naruší, člověk se snadno stane kořistí různých sil a je možno ho bez velkého úsilí snadno ovládat, protože je zbaven své vlastní identity a své osobnosti. Je to zmaření svobody ve jménu falešné svobody, protože bez záměrné laskavosti svoboda neexistuje.

Rodina je školou svobody, protože je školou lásky, která se stává darem, syntézou sebeobětování a oběti, která se žije drahocenným pokrmem naslouchání a odpuštění. V této škole se dítě učí být člověkem. V této škole se humanizuje. Učí se pravidlům života a řeči zdvořilosti a laskavosti.

Žijeme ve světě, který papež charakterizuje takto: Je to poušť chudoby, poušť hladu a žízně, je to poušť opuštěnosti a samoty, poušť zničené lásky, je to poušť temnoty bez Boha, vyprázdněných duší bez vědomí důstojnosti a cesty člověka. V tomto světě je rodina oázou života, odkud pramení jako živá voda pocit, že jsme potřební pro druhého, kde se můžeme uchýlit do stínu vědomí, že jsme milováni ne pro to, co z nás ten druhý má, ale pro to, co jsme. Ano, už proto, že vůbec jsme. Protože člověk existuje nezávisle na svých kapacitách a svých zásluhách.

Maminka Markéta dokázala v sobě spojit nezbytnou pevnost s vřelostí a citem. To jsou dvě ingredience, které je těžko najít na regálech supermarketů hedonismu.

Maminka Markéta žila v dobách ekonomicky velice obtížných, jen pomysleme na hlad v roce 1817, nicméně vždy vychovávala své děti k úctě a smyslu pro Boha. Vychovávala je tak, protože především ona sama měla hluboký smysl pro Boha, který ji vedl při každodenním rozhodování a umožnil jí, aby byla vůči svým dětem pevná v nárocích matky, protože věděla, že za každý den a za každé rozhodnutí, za všechna svá slova a svůj příklad bude skládat Bohu účty.

Dokázala být současně něžná a lidsky vlídná a vlévat tento cit, po kterém se dnes tolik prahne. Mnoho se mluví o lásce, protože je snadné zaměnit ji se sentimentem, ale málo se mluví o opravdové náklonnosti, protože ta vyžaduje volbu, vůli, schopnost obětovat se pro

Don Pascual Chávez

druhého, usilovat o jeho dobro a opravdu ho milovat.

Vrátit se k rodině – to není nějaká patetická výzva, pokus zavřít se před výzvami současnosti, nýbrž naopak, je to výzva pro současný rozvrat a nové oživení života podle Božího záměru, což představuje bezpečnou cestu, jistotu cíle a důvěru ve společníky na této cestě.

Vrátit se k rodině znamená dát budoucnost světu a budoucnost lásce. Kež nás maminka Markéta provází v tomto roce při úvahách o rodině a svým příkladem a modlitbami podporuje naše rodiny, když se setkání stává nejistým, důvěra slabne a náklonnost je nestálá. Její vůle a její houževnatost ať jsou pro nás příkladem a pobídkou, abychom i my objevovali v každodenním životě svatost, která se žije malými gesty a která umí skloňovat lásku k Bohu i mezi domácími stěnami.

Chtěl bych vás pozvat, abyste v tomto roce alespoň jednou obrátili svůj pohled k mamince Markétě. Její oči, ze kterých vyzařuje mateřská sladkost, teplo, opravdový cit a dobrota srdce, s jakou se starala o všechny chlapce Dona Boska, nás zvou, abychom se posadili vedle ní, když jsme unaveni a ztrácíme důvěru při překonávání pouště dnešní doby, když cítíme potřebu cítit blízkost maminky, která se u krbu či ve světle svíčky rozdává mlčky pro chlapce Dona Boska, pro ty, k nimž patříme i my.

Z *Maria Auxiliatrice* 1/2006
přeložil -lš-

ŽALOBA PROTI HANOBENÍ

Arcidiecéze Mnichov-Freising podává soudní žalobu proti soukromé televizní stanici MTV, která chystá na květen vysílání kresleného seriálu „Popetown“, který hrubě uráží náboženské city věřících a ohrožuje tak veřejný mír. Právní zástupkyně MTV požádala o odložení žaloby. Zástupce arcibiskupství odložil tedy podání na 26. dubna, aby zůstala otevřená možnost k mimosoudní dohodě. Kardinál Wetter pokládá za naprosto nepřijatelné vysílat seriál, ve kterém papež používá kříž jako „skákáci tyč“. Velkou kampaň proti vysílání seriálu zahájila katolická mládež. Rovněž představitelé muslimské menšiny takový počín odsuzují.

FIKCE NENÍ SKUTEČNOST

„Opus Dei“ podporuje požadavek, aby ve filmu „Sacrilège“ podle knihy „Šifra Mistra Leonarda“ bylo výslovně uvedeno, že se jedná o pouhou fikci, tedy dílo lidské fantazie, ve kterém všechny shody se skutečností jsou pouhou náhodou.

Román, který je předlohou filmu, směšuje skutečnost a výmysly v takové míře, že nakonec nikdo neví, kde je hranice mezi skutečností a pouhou fantazií, a čtenář, který nezná historická fakta, může dospět ke zcela chybným závěrům a postojům a ztratit sympatie k Církvi, která si ve skutečnosti zaslouží veškerou úctu.

ZATČENÉ KŘEŠŤANKY

Policie v indickém státě Madhya Pradesh zatkla dvě křesťanky na základě anonymního udání, že nedovoleně šířily tiskoviny o Bibli. V tomto státě je zakázána jakákoliv náboženská propaganda. Od doby, kdy se k vládě dostala nacionalistická strana Bharatiya Janata, jsou křesťané systematicky šikanováni.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Do onoho božského „kromě“ ovšem vůbec nepatří naše lidské těžkosti, bolesti ani strádání všeho druhu. Ježíš, ačkoliv má božskou přirozenost, nemá zde na zemi žádnou protekci. Celý jeho pozemský život probíhá svrchovaně lidsky, jde to dokonce tak daleko, že vrcholné body jeho života, jeho narození i jeho smrt probíhaly v podmínkách, které bychom dnes označili přímo za nelidské.

Pán všeho světa přišel tedy na svět podobně jako každý člověk stejně bezmocný, zcela odkázaný na lidskou péči. Podrobil se beze zbytku Stvořitelovu zákonu, že rodiče předávají svým potomkům nejen život, ale i lidství. I rozvoj osobnosti Syna člověka probíhal v dokonale lidských podmínkách. Jestliže však výsledkem jeho osobního rozvoje měla být osobnost po všech stránkách dokonalá, potřeboval, aby i jeho výchova byla po všech stránkách dokonalá. Této lidské formace k dokonalosti hodné Boha se mu dostalo od Panny Marie, která ho nejen porodila, ale byla jeho opravdovou lidskou matkou se všemi úkoly a posláním matky. V jejím titulu Bohorodička je vyjádřena nesmírná výsada, kterou obdaril Bůh ji, ale v jejím titulu Matka Boží je obsažen nesmírný dar, kterým ona obdarila Boha v lidství jeho Syna. Můžeme o ní právem říct, že vykonala tu nejdokonalější výchovnou práci. Byla pro svého Syna sama vzorem dokonalého lidství. Maria je skutečnou Královnou matek. Avšak i ona, ačkoliv byla plná milostí, utvářela své lidství pod vlivem svých svatých bohabojných rodičů.

Kde se tito lidé již před dvěma tisíci roky naučili tomu umění, které potřebují jako vychovatelé? Platí o nich to, co říká Písmo: Počátek moudrosti je bázeň Boží. Kdo hledá moudrost u Původce moudrosti, jistě ji nalezne. Jestliže někoho Bůh pověří úkolem předávat lidství, dává mu k tomu k dispozici i po-

třebné milosti a osvícení bez ohledu na to, zda má přístup ke vzdělání, nebo ne. Záleží ovšem na něm, aby si byl dobře vědom obojího: božského poslání i Boží pomoci. Vychovávat znamená tvořit člověka podle Božího obrazu. Spolupráce, ke které si Stvořitel povolal člověka, nekončí tím, že je lidský tvor přiveden na svět, „plození člověka“ je ve skutečnosti dlouhodobý proces, který pokračuje po narození dále v trpělivé a láskou vedené formaci s cílem přivést člověka co nejvíce k podobě Božího obrazu. Člověk se stává tím dokonalejším člověkem, čím dokonalejší je bezprostřední společenství, ve kterém vyrůstá. Jak víme ze známých příkladů, „zvířecí děti“ si osvojily jen zvířecí způsoby.

Jak hluboce tyto principy platí v běžném lidském životě, můžeme si doložit na příkladu svatého Jana Boska. Tento prostý italský kněz se stal geniálním vychovatelem. Výrazným potvrzením jeho výchovné geniality je 15letý světec Dominik Savio a nepřehledný zástup kněží a spolupracovníků, které si v krátké době vychoval. Bosco však své vychovatelské umění nezískal studiem pedagogiky na univerzitě, ale učil se jeho základům zcela mimoděk již v rodinném prostředí uprostřed chudoby venkova v podhorském Piemontu první poloviny 19. století.

V hluboce věřícím katolickém prostředí se však může chudoba projevit dokonce jako podpora výchovy. Chudoba byla příznačná už pro podmínky, ve kterých vyrůstal Ježíš. V prostém prostředí, kde je jen to nejnужnější, nejsou žádné zbytečné a lákavé objekty, které by upoutávaly pozornost členů tohoto společenství více než samotní členové. Tím nejvzácnějším zůstává člověk. Lidé se neobracejí k věcem, ale k sobě navzájem. Zdrojem radosti, potěšení, pomoci jsou jim jejich vzájemné vztahy, jejich vzájemná pozornost, solidarita a láska. Nejvyšší hodnotou, která formuje ro-

dinnou atmosféru a rodinné sebevědomí, není materiální vybavenost, ale vzájemná soudržnost, prožitky bezpečí, lásky a úcty v radostném soužití. I pro rodinu platí to, co platí pro jednotlivce: hodnota a důstojnost člověka není v tom, co má, ale v tom, co je a co dává těm ostatním.

Rodina Boskova, záhy dokonce neúplná, měla svůj největší poklad v mamince Markétě. Jak nevyčerpatelným pramenem moudrosti byla tato prostá žena, která nikdy ani nezasedla do školní lavice! Byla to moudrost, která nakonec daleko překročila hranice samotné rodiny a přináší bohaté plody dodnes. Už jen ta skutečnost, že vychovala tak velkého světce, jakým je její syn Jan, si zaslouží svrchovanou úctu. Procesy svatořečení by se měly zabývat nejen samotnou osobou dotyčného světce, ale také podílem, jaký na jeho formaci nesou jejich rodiče, zvláště pak matka. Takových svatých matek je mnohem víc než jen svatá Monika, jen o nich více vědět! Snad je to ona hluboká skromnost a pokora těchto svatých žen, že se podobně jako Matka Boží pokládají jen za nepatrné služebnice a tiše ustupují stranou, ačkoliv Bůh skrze ně činí tak veliké věci. Je třeba systematicky vyzvedávat tyto vzory, které předávají nezbytné základy svatosti již s mateřským mlékem.

Markéta Occhionová se nakonec výrazně zasloužila nejen o duchovní formaci svého syna, ale nemalou měrou se spolupodílela nepřímou i bezprostředně na jeho tak úspěšném výchovném systému. Neměla nikdy na různých ustláno a musela se vyrovnávat s nepředstavitelnými těžkostmi, ale právě to ji přivádělo stále blíže k Bohu a k jeho Matce. Základní devizou této svaté ženy bylo, že byla opravdu dobrý pastýř, nikdy nehledala sebe ani své osobní pohodlí, ale od samého začátku viděla smysl svého života v oběti pro druhé. Tak hluboký a přímo mystický, a přece prostý vhled do podstaty kněžského stavu, jakým se vyznačova-

la, nenajdeme dnes ani u mnoha kněží. To nebyl pohled vyčtený z knih, ale z každodenního styku s Bohem, který tak bohatě obdarovává právě ty maličké a nepatrné tím, co skrývá před moudrými a velikými. Spolu s ní přišel do Valdocca onen posvátný rodinný duch, který panoval již v Becchi. Z malé rodiny se stala velká rodina, vpravdě svatě Boží prostředí, které stvořil Bůh podle obrazu své božské Rodiny – Nejsvětější Trojice, aby se v ní zde na zemi rodily a utvářely Boží děti. Takový byl Boží stvořitelský plán, aby člověka utvářelo lidsky především to nejvladnější a nejpřirozenější prostředí, pokračování mateřského lůna: láskyplné a teplé a bezpečné prostředí rodiny.

Je zde jeden velký aktuální problém, o kterém byla zmínka již na začátku. Snad nikdy se nedostávalo křesťansky orientované výchovné působení do tak bezprostředního střetu se zcela protichůdným vlivem, jak je tomu dnes. To může být příčinou velkých vnitřních rozporů jak u rodičů, tak u dětí. Malým příkladem může být postesk jednoho docela zbožného osmiletého dítěte vzorných katolických rodičů: „Přál bych si, aby moji rodiče nebyli tak staromódní!“ Co si počít? Protože novopohansky antikřesťanské prostředí, ve kterém se nacházíme, jsme si nevybrali sami, ale postavil nás do jeho středu Bůh, musíme mu důvěřovat, že nám dá také potřebné milosti, abychom i v těchto podmínkách mohli splnit své nezadatelné poslání. Nemáme-li k dispozici učené návody jak si počínat, máme k dispozici stejný pramen moudrosti, jaký měla maminka Markéta i bez školního vzdělání. Tam, kde končí možnosti přirozené matky, tam nastupují nevyčerpatelné možnosti Matky všech matek: Je třeba naučit všechny křesťanské matky, aby své děti ihned po početí zasvětily Panně Marii a aby toto vědomí rostlo také v nich: Jsi zcela její, nikdy neopouštěj její náruč.

-red-

Výzvy fatimského poselství (55)

Perspektiva utrpení vyvolává v Ježíši Kristu strach a úzkost natolik, že říká svým apoštolům: „Má duše je smutná až k smrti“ (Mk 14,34), ale přesto neodmítl poslechnout: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle“ (Mt 26,42). Kdyby nás poslušnost nic nestálo, jakou zásluhu bychom z ní měli? Právě tehdy, když od nás vyžaduje obět, dokazujeme Bohu svou lásku.

Slib čistoty vyžaduje od zasvěcených osob čistotu srdce, citů, myšlenek, slov a skutků. A také v tom je Ježíš Kristus naším vzorem: byl panický, čistý a svatý.

Miloval Boha, svého Otce, čistotou láskou svého panického srdce; miloval duše a vlastní krevi je očistil od skvrn hříchu. V Apokalypse nám sv. Jan říká, že viděl v nebi „veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: »Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!« (...) Tu na mě promluvil jeden ze starců a (...) řekl mi: »To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si vybilili v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí«“ (Zj 7,9-17). I když tento zástup může představovat všechny, kteří budou spaseni, přesto zvláštním způsobem představuje ty, kdo následují Krista panenským životem, neboť oni jsou osvobozeni od pout světských věcí, a tak disponováni a připraveni sloužit Pánu ve dne v noci v jeho chrámě.

Potom sv. Jan vypráví, že viděl anděla s kadidelnicí v rukou, který se postavil k Božím oltářům: „Bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je položil s modlitbami všech věřících na oltář (...). Z kadidelnice v andělově ruce vystoupil před Boha kadidlový kouř z modliteb věřících“ (Zj 8,3-4). Nevím dobře, ale myslím si, že tento anděl je obrazem čistého a panického kněze, který vystupuje k oltářům a obětuje Bohu modlitby, oběti a ctností svého lidu.

Čistota srdce, čistota citů a čistota úmyslů jsou jakoby plodem cudnosti a její obranou. V jednom ze svých listů sv. Pavel píše: „*Neboť to je vůle Boží: vaše posvěcení! Zdržujte se smilství; naučte se každý držet svoje tělo ve svaté kázni a počestnosti, ne ve chtivé žádostivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Nikdo ať v té věci nezkracuje a nepodvádí svého bratra, protože Pán to všechno přísně trestá, jak jsme vám to už dříve pověděli a důrazně připomněli. Bůh nás přece nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení! Proto, když tím příkazem někdo pohrdá, nepohrdá člověkem, ale Bohem, který vám dává svého Svatého Ducha“ (1 Sol 4,3-8).*

A na jiném místě nám tentýž apoštol říká: „*Ať každý zůstane v tom stavu, v němž byl povolán. Byl jsi otrokem, když jsi byl povolán? Nedbej toho, a i kdyby ses mohl stát svobodným, raději toho*

využij. Neboť otrok povolán k víře je propuštěncem Páně a stejně tak svobodný, který byl povolán k víře, je otrokem Kristovým. Byli jste draze vykoupeni! Nedělejte ze sebe otroky lidí. Bratři, každý ať zůstane před Bohem v tom stavu, v kterém je u Boha povolán. (...) Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu“ (1 Kor 7,20-24.32-35).

Hlavním cílem našeho slibu čistoty je toto: odpoutat se od pozemských starostí, abychom se mohli lépe věnovat Pánově službě a milovat ho čistěji a pouze jeho, a to čistotou svého srdce, čistotou svých citů a čistotou svého těla, abychom plněji prožívali intimní spojení s Kristem.

„*Nevíte,*“ říká nám ještě sv. apoštol Pavel, „*že vaše těla jsou údy Kristovými? (...) Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! (...) Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem“ (1 Kor 6,15-20).*

Slibem čistoty jsme dvojnásobně zasvěceni Bohu: on je náš chrám a my jsem místo jeho přebývání. Tak nám to říká sv. Jan v Apokalypse: „*Chrám jsem v městě však neviděl, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunce, ani měsíce, aby ho osvětlovaly, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek. (...) Jeho brány nebudou ve dne zavřeny - noc tam totiž vůbec není. Slávu a bohatství národů vnesou do něho. Nic poskvrněného však do něho nevejde, žádný, kdo se dopouští ohavnosti a lži, ale jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života“ (Zj 21,22-27).*

Jak úžasné je naše úplné darování se Pánu! Jím jsme zapsáni do Beránkovy knihy života. Tak to říká Pán: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8).* Ale již v tomto životě se čisté duše radují ze zvláštní důvěrnosti a poznání Boha, který se jim sdílí a zjevuje v Kristu: „*Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna jenom Otec, ani Otec nezná Syna jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit“ (Mt 11,27).* A komu se má Bůh zjevit, ne-li čistým duším? Ony jsou vyvolené - podle vyjádření sv. Pavla - „*ke chvále jeho božské velebnosti“ (Ef 1,14).*

Slib chudoby nás spojuje s chudým Kristem, odpoutaným od pozemských dober, aby se mohl plně věnovat dílu, které mu Otec svěřil. A podle těchto jeho slov, adresovaných Otci, se mu to podařilo: „*Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal“ (Jan 17,4).* Toto je také motivem našeho slibu chudoby: abychom se odpoutali od pozemských dober a starostí, které s sebou přináší, a mohli ve spojení s Kristem naplnit poslání, které nám Otec svěřil.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

JSTE ŠTASTNÍ?

S touto otázkou přicházel po celý velikonoční oktáv indický charismatický misionář P. Joseph Bill mezi 400 účastníků exercií úplného uzdravení v ČM Fatimě v Kocliřově. Na závěrečné bohoslužbě o vigílii svátku Božího Milosrdenství pocítili velký dotek Boží uzdravující lásky i ti, kteří se s ním setkali vůbec poprvé. Stovky mladých lidí oslovily P. Billa natolik, že v srpnu příštího roku přislíbil uskutečnit velké evangelizační exerciie v Kocliřově navíc výhradně pro mládež.

Text a foto Hana Frančáková

VI. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD (a zároveň XXV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína, odkud se po sobotách a nedělích etapově postupuje směrem k Velehradu - informace: 286 891 447).

Společně vycházíme v úterý 22. 8. 2006 v 6.30 z Velkého Meziříčí nebo Znojma a v 8.00 z Olešnice na Moravě. Letošní duchovní téma: 4 poslední věci člověka aneb na co se každý může těšit. Poslední den - v sobotu 26. 8. 2006, vycházíme ráno z Buchlovic nebo Boršic. Přijďte tam za námi autobusy a pojedte s námi posledních pár kilometrů pěšky. Sraz na Velehradě na nádvoří v 11.00 a závěrečná mše sv. ve 12.00 v bazilice. Slouží o. Pavel Havlát z Řádu nejmenších bratří na Vranově u Brna.

Proč putujeme: Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouťi prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přejeme: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „**RADOST PRO VŠECHEN LID**“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky, i pro ty, kdo se s nimi setkají. Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti.

Co potřebujete: Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechem.

U koho se hlásit: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, dekanstvium@horacko.com • P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 669 02 Znojmo, tel.: 515 224 694 • P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D 20, tel.: 515 296 384 • jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315.

Mše svatá podle TRADIČNÍHO DOMINIKÁNSKÉHO RITU je s povolením olomouckého arcibiskupa sloužena každou první nedělí v měsíci v 15 hodin (mimo letních prázdnin) v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci (ul. Slovenská). Další termíny: 7. května a 4. června 2006.

Děkujeme všem lidem dobré vůle, kteří nám finančně pomáhali obnovit **střechem kostela sv. Martina v Tošovicích**. Děkujeme zvláště P. Jaroslavu Moštěkovi (Olšavovi z farnosti Skuhrov u Havlíčkova Brodu), který dal do prodeje své knížky farním úřadům a věřícím, kteří nám zasílali tržby, a tak jsme získávali velikou pomoc na tento účel. Mělo to dvojitý význam: a) kniha se dostala do rodin; b) výtěžek byl použit na střechem kostela. Všem dárčům vyslovujeme upřímný dík, Pán Bůh zaplať a požehnej. Určité dluhy ještě máme, kontaktní adresa je: Jan Jakubík, techn. prac. kostela Sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odrý.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor srdečně zve na **Diecézní pouť rodin**, která se koná v **neděli 14. května 2006**. Program od 12.30 hodin. V 15.00 hodin bude mše svatá - celebruje biskup František Václav Lobkowicz.

Orel župa Svatováclavská, Orel župa Pospíšilova, Orel župa Kozinova, Orel župa Trochtova Vás zvou na **CYKLISTICKÝ ORELSKÝ VÝLET BRDSKÝMI LESY**. Účastníci pojedou na kolech po cyklostezkách z Prahy do Dobříše nádhernými Brdy. Trasa měří 50 km.

Harmonogram výletu konaného ve dnech 10.-11. června 2006: 10. června 2006 (sobota) v 9.00 hod. - setkání účastníků v Praze 5 - Smíchově před vlakovým nádražím. V 9.05 hod. odjezd cyklistů do brdských lesů po cyklostezce. Cyklisté budou mjet známé poutní místo Skalka v Brdech, kde bude malé duchovní zastavení. Přestávky podle potřeby. V Dobříši zakončení akce. Pro cyklisty bude připraveno občerstvení (pivo, limo, káva a grilované párky). Součástí občerstvení po výletu bude setkání s místními dobříšskými orly. Bude zde prostor pro zhodnocení výletu účastníky. Cyklisté mohou přespat v orlovně (vlastní spacáky a karimatky nutno vzít s sebou). Orlové z Trochtovy vyrazí už v pátek 9. 6. 2006 z Chomutova a jedou do Dobříše po vlastní trase. 11. června 2006 (neděle) v 9.00 hod. - mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice. Dopoledne a odpoledne pro účastníky sportovní a relaxační program (míčové hry, stolní tenis). Snídaně a oběd individuálně.

Účastnický poplatek se skládá na místě v hotovosti kontaktním osobám uvedeným níže. Výše poplatků: orlové muži: 100 Kč; orlové děti a mládež: 50 Kč; orely ženy, orlové seniři: 20 Kč. Všichni zájemci ať se podle svého kraje - své župy urychleně registrují u níže uvedených pořadatelů (ostatním doporučujeme hlásit se Orlu župě Svatováclavské): **Středočeský kraj** - PhDr. Stanislav Vejvar (Orel župa Svatováclavská), tel.: 312 247 910, standa.vejvar@volny.cz • **Plzeňský kraj** - David Mráz (Orel župa Kozinova), mobil: 604 860 299, mraz.david@atlas.cz • **Praha** - Ing. Petr Kolář (Orel župa Pospíšilova), mobil: 603 195 231, kolarovi@volny.cz • **Ústecký kraj** - Ing. Lukáš Tomko (Orel župa Trochtova), mobil: 777 047 076, Tomko.Lukas@seznam.cz.

Liturgická čtení

Neděle 7. 5. - 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,8-12

Ž 118(117),1+8-9.21-23.26+28-29

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-2

Ev.: Jan 10,11-18

Slovo na den: Já ho dávám sám od sebe.

Pondělí 8. 5. - nez. pam. P. Marie,

Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 11,1-18

Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (*Má duše žíznila po živém Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,1-10

Slovo na den: Aby měly život v hojnosti.

Úterý 9. 5. - ferie

1. čt.: Sk 11,19-26

Ž 87(86),1-3.4-5.6-7

Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,22-30

Slovo na den: Nikdo je z mé ruky nevyrvé.

Středa 10. 5. - ferie

1. čt.: Sk 12,24-13,5a

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44-50

Slovo na den: Nepřšel jsem, abych soudil, ale abych spasil.

Čtvrtek 11. 5. - ferie

1. čt.: Sk 13,13-25

Ž 89(88),2-3.21-22.25+27

Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat*

o Hospodinových milostech. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 13,16-20

Slovo na den: Umyl učedníkům nohy.

Pátek 12. 5. - nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 13,26-33

Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1-6

Slovo na den: Ať se vaše srdce nechvěje úzkostí!

Sobota 13. 5. - nez. pam. P. Marie Fatimské

1. čt.: Sk 13,44-52

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,7-14

Slovo na den: Otec, který ve mně přebývá, dělá své skutky.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 5.	8. 5.	9. 5.	10. 5.	11. 5.	12. 5.	13. 5.
Antifona	518	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	518	518	518	518	518	518	518
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	563	1362	570	573	577	580	583
Antifona k Zach. kantiku	563	1362	570	574	577	580	583
Prosby	564	567	571	574	577	580	584
Záv. modlitba	564	1362	571	574	578	1364	584
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	564	568	571	574	578	581	584
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	581	584
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1362	517	517	517	517
Antifony	561	565	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	561	565	1363	572	575	579	582
Ant. ke kant. P. M.	562	566	1363	572	575	579	582
Prosby	562	566	569	572	575	579	582
Záv. modlitba	564	564	1362	571	574	578	1364
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z DŘÍVE VYDANÝCH KNIH

ŽIVOT ZE SÍLY DUCHA A MODLITBY

Tomislav Ivančič

Český překlad přednášek profesora Ivančiče na prohlubovacím semináři, který se konal ve dnech 19. až 22. února 1989 v St. Virgil v Salcburku. Na těchto seminářích jsou posluchači vedeni k hlubokému prožívání víry v Ježíše Krista v jeho církvi, k zakoušení Boží přítomnosti uprostřed tohoto světa. Třetí, opravené vydání.

Malice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 200 stran, 145 Kč

DECH BOŽSKÉHO DUCHA

Raniero Cantalamessa

Knížní rozhovor s R. Cantalamessou vedený novinářem S. Gaetou, který je věnován aktuálním problémům církve a společnosti přelomu tisíciletí.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 152 stran, 109 Kč

SVATODUŠNÍ NOVÉNA

P. Vojtěch Kodet O. Carm.

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Soslání Ducha Svatého, dále před biřmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením. Druhé vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 39 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZNÁŠ BOHA OTCE, SYNA I DUCHA SVATÉHO?

Tomáš Špidlík

Jsme pozváni poznávat svět i člověka vstupem do vnitřního života trojjediného Boha. Čím bezprostředněji zakoušíme tajemství Jeho života, tím méně máme potřebu převádět hodnoty na vyhocené moralizování. Zakoušená krása Božího života totiž dopřává harmonii životu lidskému. Tři studie kardinála Špidlíka, nesené tázáním po poznatelnosti a zakusitelnosti božských osob, proto vyšly spojené v jeden redakční celek. Z něj pak více vyplývají lahodné inspirativní souvislosti. Druhé vydání.

*Refugium Velehrad-Roma s. r. o.,
váz., přebal, zúž. A5, 178 stran, 190 Kč*

VE ŠKOLE DUCHA SVATÉHO

Jacques Philippe

Jak co nejvěrněji odpovědět na Boží volání? Jak se otevírat Duchu Svatému, nebránit se jeho působení, učit se rozeznávat jeho hlas a dát se jím vést? Svěží a přehlednou odpověď najdeme v této knížce. J. Philippe opírá o pohledy a zkušenosti velkých duchovních osobností církve – sv. Františka Saleského, Louise Lallemana, Terezie z Lisieux, Faustyny Kowalské. Dotisk druhého vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 90 stran, 79 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.